Σύντομη αφήγηση μιας ιστορίας εκτροχιασμού με πρωταγωνιστές τρία Κάπα: Κουρσάκι, Καύσιμο, Κορόιδο.

Α΄: Κουρσάκι

Το Φθινόπωρο του 2004, αγόρασα μεταχειρισμένο τετρακίνητο. Κυλούσε τους τροχούς του ήδη μια δεκαετία, πρώτα κάπου στην Γερμανία, και κατόπιν στα ημέτερα εδάφη. Το πουλούσε ιατρός περιπετειώδης, ορθοπεδικός αν θυμάμαι καλά. Επτάμιση κέι το τίμημα, τότε, στις λαμπερές αβενιάδες που μας άνοιγε ήδη δυόμιση χρόνια το απαστράπτον μας, έουρο.

Το κοντέρ του είχε γυρίσει. Ποιος ξέρει πόσες φόρες; Στα κιτάπια μου το καταχώρησα αυθαίρετα ως έχον διανύσει 164.000 χλμ. Εκείνη την εποχή, μετά το εθνικό hangover των 28ων Θερινών Ολυμπιακών αγώνων, ένα λίτρο αμόλυβδης βενζίνας στοίχιζε 0,7 ανά λίτρο. Στις μέρες μας, που τα τυράκια εξαφανίστηκαν και οι φάκες πολλαπλασιάστηκαν, έχει τριπλασιάσει την τιμή του, αλλά μέχρι να τελειώσω το παρόν, ταπεινό, σημείωμα θα πρέπει να το ξαναδώ.

Τέλος πάντων το όχημα έφερε διάφορα ονόματα, ανάλογα το πώς και το ποιος από την οικογένεια το χρησιμοποιούσε, καθότι πάνω του έμαθαν και ασέλγησαν και διάφοροι άλλοι εκτός του στενού οικογενειακού κύκλου : Τετρακούνα, Τζιπάκι, Αφρόζα, Παράγκα, αλλά τελικά έκατσε ο όρος Κουρσάκι.

Μαζί του περάσαμε ή μάλλον περνάμε μια 18ετία, που τα είχε, σχεδόν, όλα. Χαρές, απογοητεύσεις, θανάτους, γεννητούρια, τρία Μνημόνια, χρεοκοπίες, δεύτερη φορά Αριστερά, επέλαση φιλελευθερισμού, Πανδημία, ψηφιακές επαναστάσεις, και όλως προσφάτως μας κέρασε και έναν πόλεμο στην ευρύτερη γειτονιά μας.

Το κουρσάκι όμως παρέμενε σταθερό στις αγκαλιές της οικογένειας. Ωστόσο, εδώ και κάποια χρόνια, που όλοι οι εκπρόσωποι της επόμενης γενιάς απογαλακτίστηκαν και τραβούν αυτόνομα και ανεξάρτητα το ανηφόρι της ζωής, το κουρσάκι επανήλθε στη στοργική φροντίδα του τυπικού ιδιοκτήτη του.

Έτσι, ξανασυστηθήκαμε, ξαναγαπηθήκαμε και ξαναζούμε σε ένα καθεστώς αποκλειστικής σχέσης. Κουβαλάμε ζεμπίλια με αλάτι για τους πάγους του χειμώνα, ξυλεία για τις κρύες νύχτες, βάζει τα πίσω του άκρα στην αλμύρα της θάλασσας προκειμένου να ανελκύσει τη βάρκα, κι όταν βρέχει παπάδες ή πυκνώνουν οι νιφάδες της χιονόπτωσης και τα δίτροχα φαντάζουν ταλαιπωρία, με πάει όπου δει. Τα υπομένει όλα στωικά μέσα στο χρόνο, εκφράζοντας ελάχιστη γκρίνια, μόνο με ένα λυγμό από το οπίσθιο διαφορικό του, αν εξαιρεθούν βεβαίως μια φλάντζα καπακιού και ολίγαι απώλειαι λιπαντικών υγρών.

Β΄ Καύσιμο.

Είχα όμως ένα παραπονάκι. Μαζί του. Έκαιγε. Ήταν γνωστό αυτό. Παλιά τεχνολογία σου λέει, είναι και λίγο σαν περίπτερο, καμιά έτσι αεροδυναμική γραμμή, σαν να μετακινείς τοίχο. Και τώρα που όλες οι δημοκρατικές δυνάμεις έχουν αποδυθεί σε έναν νυν υπέρ πάντων αγώνα να βοηθήσουν αυτές τις τρείς τέσσερις οικογένειες που εισάγουν αουτομόμπιλε εις τα πάτρια εδάφη, που τόσο δοκιμάζονται αυτά τα τελευταία 40 χρόνια, ημείς οι κάτοχοι και χρήστες παλαιών αυτοκινήτων νιώθουμε ένοχοι.

Ερινύες βαραίνουν τον κακό μας ύπνο. Τύψεις τυραννούν την καθημερινότητά μας. Σκορπάμε ασύστολα CO2 εις τον γαλανόν ουρανόν με τις παλιατζούρες μας, αντί να δανειστούμε να πάρουμε κάτι καινουργές, κάτι σε καθαρό υβριδικό, να δουν μια άσπρη μέρα κι αυτοί δύσμοιροι χειροκροτητές των συμφερόντων των εισαγωγέων.

Καίει το λοιπόν το κουρσάκι, καίτοι δεν ξεπερνώ τις 4.000 στρ/λεπτό, ποτέ πάνω από 110 χλμ/ώρα εις το εθνικόν δίκτυον, εις δε τον αστικόν ιστόν έχω τοποθετήσει την φωτό ενός αυγού εις το καντράν, όπως ακριβώς έβανε η πρώτη μεταπολεμική γενιά οδηγών το αξέσουαρ «Μπαμπά μην τρέχεις» με τη φωτό του κανακάρη και της συζύγου. ‘Ετσι για να μου θυμίζει το ωόν πόσο μεταξένια, πόσο βελούδινα, πόσο μαλακά οφείλω να πιέζω το πεντάλ της χαράς τώρα πια, που έχει μεταβληθεί σε πεντάλ μαρτυρίου.

Κρύος ιδρώς, μουσκεύει τα λευκά μου τισέρτια κάθε φορά που επισκέπτομαι σταθμούς ανεφοδιασμού. Αντικρίζω την μάνικα με δέος. Με πολύ δυσκολία και πολύ σπάνια γράφω μονοψήφια νούμερα στις εθνικές οδούς, ενώ στης γης τη διαμαντόπετρα το τραγικό 12 λτ/100 χλμ. θεωρείται καλό σκορ.

Γ' Κορόιδο.

Αλλιώς είναι να πιάνεσαι κορόιδο και να μην το παίρνεις χαμπάρι, μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι κλπ, αλλιώς να το αντιλαμβάνεσαι και να κάνεις τα δέοντα ώστε να μην σου ξανασυμβεί και αλλιώς να το οσμίζεσαι, να το καταλαβαίνεις, αλλά να συνειδητοποιείς ότι δεν μπορείς να κάνεις κάτι. Κοινώς κορόιδο στο διηνεκές. Εμείς, εδώ, ανήκουμε στην τρίτη κατηγορία. Την καλύτερη και την μακρύτερη.

Το γιατί, το απέδειξε τοις πράγμασι το εξής πείραμα. Δοχείο χωρητικότητας 25 λίτρων με διαβάθμιση ανά λίτρο και αριθμητικές ενδείξεις ανά 5 λίτρα. Αλλεπάλληλες επισκέψεις σε πέντε διαφορετικά πρατήρια υγρών καυσίμων και: *«Είκοσι λίτρα απλή αμόλυβδη παρακαλώ»* , η παραγγελιά. Ο συνήθως ευγενής νέος εκτελούσε προθύμως, κατέβαλα το τίμημα, ευχαριστούσα και αναχωρούσα.

Λοιπόν ποτέ, το ξαναγράφω, ποτέ τα 20 λίτρα δεν ήταν 20. Το πιο αισιόδοξο σενάριο ήταν 18,5. Το πιο απαισιόδοξο σχεδόν 16. Μια πρώτη προσέγγιση λέει ότι όσο πιο χαμηλή είναι η τιμή του λίτρου, τόσο πιο μεγάλη η υστέρηση. Σε κάθε περίπτωση υπάρχει μια υστέρηση, το θέτω ευγενικά διακριτικά, της τάξης από 12% έως 18%.

Σε απόλυτες τιμές σημαίνει ότι αν η ονομαστική τιμή πώλησης του λίτρου είναι ας πούμε 2,183 ευρώ, στην πράξη το πληρώνεις 2,56. Μια ακόμα πιο οδυνηρή αναλογία ήταν με ονομαστική τιμή 2,147 και πραγματική 2,68. Να υπενθυμίσω ότι τούτες οι αναφορές γίνονται για πρατήρια του λεκανοπεδίου. Δεν γνωρίζω τι συμβαίνει στην ατμομηχανή της ημεδαπής τουριστικής βιομηχανίας, στο περήφανο κέντρο Ελληνισμού, την άπαρτη Myconos ή στην ιδιαίτερη πατρίδα του Σπυρίδωνος Μαρκεζίνη, την αδούλωτη Santorini.

Έξαφνα σκέφτηκα, συμβαίνει κι αυτό ενίοτε, ότι ενδεχομένως το δοχείο να έχει πιτσικάρει να έχει διασταλεί, να έχει μεγαλώσει τον εσωτερικό του όγκο. Πως; δεν ξέρω. Υπάρχει πιθανότης εσκέφθην. Έτσι άλλαξα δοχείο. Τα ίδια όμως διεπίστωσα. Ανικανοποίητος, ακούγοντας το Satisfaction, πήρα ένα δοχείο του ενάμιση λίτρου το γέμισα 10 φορές, μεταγγίζοντας προσεκτικά το περιεχόμενο στο δοχείο μέτρησης. Η στάθμη κάθισε στα 15 λίτρα.

Δεν έμενε τίποτα άλλο, από το ξαναγεμίσω το μπουκάλι του 1,5 λίτρου και να το ζυγίσω, καθότι όπως μας έμαθαν οι δασκάλοι της μέσης εκπαιδεύσεως, το ειδικόν βάρος του ύδατος, τουτέστιν ο λόγος του βάρους ενός σώματος προς τον όγκο αυτού, είναι ένα (αριθμητικώς 1). Άρα ένα λίτρο ένα κιλό. Ενάμιση λίτρο, ενάμιση κιλό όπως έδειξε η μπαλάντζα. Τέλος ιστορίας.

Συμπέρασμα: Το κουρσάκι μου δεν καίει τόσο πολύ όσο φαίνεται. Αυτά τα 11 λτ/100 χλμ. είναι πραγματικά μόλις 8,7. Μπορώ πια να κοιμηθώ ήσυχα, να κινηθώ ανερυθρίαστα, και να παρακολουθώ χωρίς ενοχές τους διάφορους Ιαγουάρους, τα άλλα που θυμίζουν πιπέρι, όλα τα φορτηγά δύο τόνων που τα βάφτισαν ΕςΓιουΒι, κάτι επιβλητικές προπέλες, κάτι άλλα ογκώδη με τέσσαρα μηδενικά, άλλα με απωνατολίτικη αισθητική, με κάτι γραμμές, κάτι φρύδια κάτι φουτούρα να φύγουμε οπίσθια φωτιστικά σώματα κλπ.

Οτιδήποτε δηλαδή, θολώνει την ματιά του καταναλωτή γυαλίζοντας προκλητικά με διαφημιστικό καταιγισμό κάτωθεν του Απολλωνίου φωτός της αιωνίας Ελλάδος. Από

κοντά και το οικολογικό άλλοθι με ελκυστικά ακρωνύμια σε ένα όμορφα αμπαλαρισμένο καταναλωτικό στόρυ, όπου είναι σχεδόν επιβεβλημένο, να δανειζόμεθα χρήματα, για να προμηθευτούμε κάτι που δεν έχουμε ανάγκη, χρησιμοποιώντας το με λάθος τρόπο, σε ένα χώρο που ασφυκτιούμε, στον ίδιο χώρο που αλληλοβριζόμαστε και αλληλοσκοτωνόμαστε.

Με λίγα λόγια δεν μας λείπει το σύγχρονο αυτοκίνητο για να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι και να σώσουμε τη γη μας. Μας λείπει κάτι σε ποιότητα μπας και γίνουμε πιο γήινοι.